

JISTOTA VÍRY

(1 .TESALONICKÝM 1,4-6)

Jan Suchý, Ústí nad Labem, 6. dubna 2025

Pavel jako obvykle přišel do jejich shromáždění a po tři soboty k nim mluvil, vykládal Písmo a dokazoval, že Mesiáš musel trpět a vstát z mrtvých. "A ten Mesiáš", řekl Pavel, "je Ježíš, kterého já vám zvěstuji."

Skutky apoštolské 17:2-3

I. ÚVOD: NAŠE SRDCE JE NAPLNĚNÉ VDĚČNOSTÍ PÁNU

Začali jsme v Písmu studovat první list Tesalonické církvi. Úvod do Pavlova prvního listu do Tesaloniky by se dal vyjádřit jednou souhrnnou myšlenkou: vděčnost Pánu. Vzpomínáte také na některé křesťany, kterých si hluboce vážíte, protože jejich život se prokazuje věností Pánu? Mám přátele v Anglii, kteří jsou o generaci starší. A protože je znám už více než 25 let, mohu při vzpomínce na ně děkovat neustále Pánu za jejich věnost evangeliu po celá ta léta. Věnost a vytrvalost, služba a láska těchto bratří a sester ve mně vyvolává hlubokou vděčnost Pánu za jeho milost, se kterou povolává k víře v Pána Ježíše a posvěcuje a proměňuje lidi. Také máte ve své mysli takové křesťany, za které musíte chválit Pána a děkovat mu? Při vzpomínce na ně nemůžete jinak než děkovat Pánu za jejich víru, která se osvědčila uprostřed těžkostí, kterými za ty roky procházeli a svou sílu hledali u Pána v jeho veliké moci? Zakoušíte spolu s dalšími lidmi jejich lásku, se kterou s vámi jednají, když se za vás vytrvale modlí a povzbuzují vás? Vidíte na nich, že cesta, po které jsou, neodvratně míří k nebesům až k setkání s Pánem Ježíšem? Jsou vám svědky svým vyhlížením toho nádherného dne, až hříchu už nebude a oni už budou navždy s Pánem? (1Te 4,17) I když je neznali tak dlouhou dobu, je to něco z toho, za co musel být Pavel a Silas a Timoteus vděčný Pánu, když si připomínali, tesalonické křesťany. Uplynuly již dlouhé měsíce, kdy poprvé

zvěstovali právě tito tři bratři Boží milost lidem v Tesalonice. Pavel jim zvěstoval Ježíše, kterého Hospodin učinil Spasitelem židů i pohanů, všech lidí, kteří v něj uvěří. A mnozí lidé byli přesvědčení v tom městě evangeliem Kristovým a uvěřili. (Sk 17,3) Protože kvůli pronásledování museli Pavel a Silas z Tesaloniky odejít, bylo jejich společenství s nově obráčenými bratry a sestrami v Tesalonice přerušeno. Ale v jejich srdci mají pevné místo. A proto nemůže ani Pavel ani Silas ani Timoteus zapomenout na slavné dílo Boží milosti, kterého byli sami svědky mezi tesalonickými. Duch svatý je vede ke chvále Pánu, k děkovaní, k přímluvným modlitbám, prosbám za Boží vedení, ochranu i požehnání pro novou mladou církev. Takto to nádherně vyjádřili ve svém dopise ve v.2-3:

- *1Te 1:2-3 Stále vzdáváme díky Bohu za vás za všechny a ustavičně na vás pamatujeme ve svých modlitbách; 3 před Bohem a Otcem naším si připomínáme vaši činnou víru, usilovnou lásku a vytrvalou naději v našeho Pána Ježíše Krista.*

Tak se Pán Bůh oslavuje den za dnem, když povolává lidi žijící ve tmě, dokonce duchovně mrtvé v jejich vinách a hříších (Ef 2,1-2), do svého podivuhodného světla, když otroky hříchu povolává do svobody Božích dětí skrze evangelium, skrze víru v Krista. S králem Davidem musíme vyznávat:

- *Ž 34:2 Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála.*

Tak jsme společně v prvním výkladu tohoto listu viděli tři důvody ke chvále, které si bratři připomínali před Pánem a museli jej chválit a děkovat: činnou víru, usilovnou lásku a vytrvalou naději v Pána Ježíše. Tomu všemu všichni nádherně rozumíme, takovou zkušenost máme i my s Boží milostí ve svém životě, když nemůžeme jinak než nechat proudit slova chvály ze svých rtů za Boží lásku a milost zjevenou v životě dalších bratří a sester vykoupených Kristovou krví ke spáse. Ale nyní ve 4. verši první kapitoly píše Pavel překvapivá slova:

- *4 Víme přece, bratří Bohem milovaní, že patříte k vyvoleným,*

S jistotou tu Pavel říká: víme, že jste Boží vyvolení ke spáse. Jak to může říci? Kde bere tu jistotu, že je někdo spasený pro věčnost. Nevidí snad jen Pán Bůh do srdce člověka, co je v něm opravdu skryto? Nestalo se už tolikrát, že někdo vyznával Krista a potom se ukázalo, že v něj opravdu nevěří, když odešel od víry? Tak možná víte o někom takovém ze svého okolí, kdo kdysi vyznával: já

věřím, že Kristus za mě umřel. A dnes přitom už nechodí vírou, už ho Kristus nezajímá, už hledá své uspokojení ve světě, a ne v Kristu. I tímto sborem takoví lidé prošli. A se smutkem v srdci na ně vzpomínáme a modlíme se o Boží milost pro ně. Tak jak to může Pavel, Silvanus a Timoteus říci: víme, že jste vyvolení?

II. VÍME, ŽE PATŘÍTE K VYVOLENÝM (v. 4)

A. Pro koho ta slova nejsou určena?

Za prvé si všimněte, komu to říkají: nejsou to neobrácení lidé, komu píší. Neříkají to neobráceným lidem: víš, já ti řeknu o Ježíši, ale nevím, jestli uvěříš. To záleží, jestli jsi vyvolený nebo ne.... Ne! Ta slova nejsou určena duchovně mrtvých lidem. Protože duchovně mrtvý člověk těm slovům nemůže rozumět. A místo toho, k čemu ta slova jsou určena, způsobí jen ještě větší zatvrzelost v neobráceném srdci. Protože takové srdce si řekne: no tak vidíš, já to stejně neovlivním, tak co bych litoval svých hříchů a prosil Boha o odpuštění, když On mě ani nevyvolil. To se můžu namáhat, jak chci a stejně je to na nic..... Jsou ta slova určena pro neobrácené lidi?

- *Naprosto ne! (Ř 7,7)*

Ale ta slova: víme, že patříte k vyvoleným, patří právě jen křesťanům.

Biblické učení o vyvolení je slovem radosti pro obrácená srdce, protože ta znají svého Spasitele a vědí, za co mu jsou vděčná! Jen lidé vykoupení Kristovou krví budou chválit a děkovat Bohu za jeho nekonečnou milost. Tak se rozmnoží Boží chvála v dalších srdcích, když lidé smíření s Bohem porozumí, že ne my jsme si zvolili Pána Boha, ale že to On si našel nás!

- *Ž 115:1 Ne nás, Hospodine, ne nás, ale svoje jméno oslav pro své milosrdenství a pro svou věrnost!*

Protože to Bůh hledal ty, kteří spěli do zahynutí, aby na nich ukázal svou slávu, svou milost, když jim odpustí hříchy. Tak o tom svědčí apoštol Pavel, když vykládá, veden Duchem svatým to, co Izaiáš říkal židům:

- *Ř 10:20 A Izaiáš má odvahu říci: 'Dal jsem se naléztí těm, kteří mě nehledali, dal jsem se poznat těm, kteří se po mně neptali.'*

Pavel tu mluví o nás, o pohanech! Tak se rozmnožuje chvála Pánu, protože On svou spásu vylévá na všechny národy. Vyvolil ke spáse již před stvořením světa lidi ze všech národů, ras a dob:

- *Ga 3:8 Protože se v Písmu předvídá, že Bůh na základě víry ospravedlní pohanské národy, dostal už Abraham zaslíbení: 'V tobě dojdou požehnání všechny národy.'*

K čemu Bůh lidi vyvoluje?

- *Ef 1:3-4 Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů; 4 v něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří.*

K podílu na Jeho svatosti, abychom jej chválili na věky věků. Učení Písma o vyvolení přináší Bohu slávu v jeho církvi. Chvalme Pána ve svých modlitbách za vyvolení ke spáse z milosti skrze víru v Krista!

B. Bohem milovaným

- *4 Víme přece, bratří Bohem milovaní, že patříte k vyvoleným,*

Jste dokonce Bohem milovaní! Přemýšlíme obvykle nad Boží láskou, jak o ní mluví apoštol Jan 3,16:

- *J 3:16 Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*

Ale je zřejmé, že ne celý svět Bohu uvěřil. Tak láska Boží ke světu je veliká: protože bez rozdílu všem lidem říká evangelium. Ale mnozí ze světa jdou do zahynutí, protože neuvěřili. Tesalonickým však bratři píší: Vy však jste zahrnuti zvláštní, ještě větší, hlubší láskou Boží. Vás Bůh vyvolil, povolal a dovedl ke spáse. Vám nejen zvěstoval evangelium skrze Pavla, Silase a Timotea, ale ze své milosti udělal to, co jste sami nedokázali: otevřel vám duchovní oči, dal vám znovu se narodit z víry. Uschopnil vám odpovědět na volání evangelia vírou. To je nádherná spasitelná Boží láska, Bohem milovaní. Nyní: jak může Pavel vědět, že jsou tesaloničtí křesťané vyvolení?

III. DŮKAZ VYVOLENÍ KE SPÁSE

A. Slyšení Božího slova

- *5 neboť naše evangelium k vám nepřišlo pouze v slovech, ale v moci Ducha svatého a v přesvědčivé plnosti.*

První, co zde vidíme je, že spasení přichází skrze zvěstování Božího slova. Dobrá zpráva o Ježíši, který zachraňuje člověka od odsouzení a věčné smrti, přišla k uším tesalonických křesťanů skrze Boží slovo. Vysvětlení nám Pavel dává o něco dále ve svém dopise, kde připomíná:

- *1Te 2:13 Proto i my děkujeme Bohu neustále, že jste od nás přijali slovo Boží zvěsti ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží, jímž skutečně jest.*

Apoštol neříkal v Tesalonice svoje představy o Bohu, o tom, jak přijít do nebe. Dnes je svět plný lidí, kteří to tak ale dělají. Mají své představy o tom, jaký musí podle nich Bůh být, jak musí jednat. Říkají, velmi často lidem, že se nemusí bát, že to bude dobré, protože se sejdem všichni v nebi. Když země nějaký herec nebo známý zpěvák, říkají: ten se už na nás dívá z nebe a jednou se tam s ním sejdem. Ale slovo, které přineslo tesalonickým záchranu, spásu, je jiné. Není to lidské slovo, ale Boží slovo. Je to pravda Božího slova, které máme dnes ve svých rukou v Písmu, v Bibli. Museli tedy slyšet slovo, které pochází od Boha, ne od lidí. První podmínkou jistoty, že je člověk spasený je, že slyšel pravdu. Slyšel Boží slovo. V něm je pravda.

B. V moci Ducha svatého

Každý, kdo uslyší Boží slovo, zachová se jedním ze dvou způsobů: Buď ho odmítne, je mu lhostejné, co slyší. Považuje ho jen za slova lidí a nic mu neříkají. Ve skutečnosti ale tímto svým postojem říká: odmítám Boha. To slovo se mu stává

- *smrtonosnou vůní vedoucí k záhubě (2K 2,16)*

Ale pak jsou tu další, kteří Boží slovo nejen slyší, ale také poslechnou. To je moc Ducha svatého.

Jim je *vůní životodárnou vedoucí k životu!*

Boží slovo k nim přišlo v moci Ducha svatého jako

- *Žd 4:12 Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.*

A oni mu uvěřili. Pochopili, že mluví o nich. Už to nebylo slovo, které by mluvilo o něčem neznámém, o jiných lidech, ale slovo, které řalo do živého, jak se říká. Pochopili, že evangelium je dobrá zpráva právě pro ně. Boží slovo k nim přišlo v moci Ducha svatého a také v

C. V přesvědčivé plnosti

Některé Bible zde překládají: v plné jistotě. Když uslyšeli slovo evangelia v Tesalonice, tak někteří porozuměli, že to slovo mluví o nich. Nejenže proniklo až do jejich svědomí, do nitra, ale pochopili, že je to slovo právě pro ně. Jako mladý jsem během studií na vysoké škole slyšel o Ježíši Kristu, Bohu, který se z lásky omezil a přijal lidské tělo, narodil se matce Marii v Betlémě, vyrostl a začal sloužit lidem. Volal lidi k pokání a víře v Mesiáše, který dá svůj život za mnohé. Pak vydal svůj život, když byl ukřižován. Protože však sám byl bez hříchu, smrt jej nemohla udržet ve své moci a On byl třetího dne vzkříšen. Vystoupil na nebesa, byl posazen na trůn slávy a nyní vládne, aby se, až se naplní čas, vrátil k poslednímu soudu živých i mrtvých. Slyšel jsem o tom několikrát z kazatelny, od dalších mladých lidí v církvi, od mých nejbližších. A nic mi to neříkalo. Až jednoho dne přišlo to stejné Boží slovo ke mně v moci Ducha svatého a v přesvědčivé plnosti. S plnou jistotou jsem poznal, že já jsem ten hříšný, nečistý, nesvatý člověk, pro kterého přišel Ježíš. Porozuměl jsem a nabyl jsem jistoty, že tento svatý Boží Syn, Ježíš,

- *... byl vydán pro [moje] přestoupení a vzkříšen pro [moje] ospravedlnění. (Ř 4:25)*

Duch svatý mě ujistil, že evangelium je pravda. Ujistil mě, že oběť Ježíše na kříži je moje jediná naděje na záchranu od pekla k věčnému životu s Pánem Bohem v nebi. A tehdy jsem uvěřil. Jak si tedy mohou být Pavel, Silvanus a Timoteus jisti, že tesaloničtí patří k Božím vyvoleným? Protože slyšeli pravdu evangelia, Boží slovo, byli jím usvědčeni, činili pokání a uvěřili v Ježíšovu dostatečnou oběť na kříži za jejich hříchy. Bez toho si člověk nemůže být jist, že je vyvolený ke spáse. Ale ten, kdo slyšel evangelium Božího slova a uvěřil mu, bude zakoušet stejnou radost a milost jako tesaloničtí. A moc Božího slova

je dosvědčovaná ještě jedním důkazem: překvapivě ho nehledejme v srdcích těch, kdo slyší, ale těch, kdo to slovo zvěstují.

D. Víte, jak jsme si počínali

- *5b Víte, jak jsme si kvůli vám počínali, když jsme byli u vás.*

Ten, kdo zvěstuje, prokazuje důvěryhodnost zprávy evangelia svědectvím způsobu života. Na několika místech Písma čteme o takovém svědectví života proměněného evangeliem. Efezským starší řekl ve:

- *Sk 20:18-19 Když k němu přišli, řekl jim: "Vy víte, jak jsem si u vás počínal celou dobu od prvního dne, kdy jsem přišel do Asie. 19 Sloužil jsem Pánu s velkou pokorou, v slzách a zkouškách, které mě potkaly pro úklady židů.*
- *1Tes 2:9-12 Jistě si, bratří, vzpomínáte na naše úsilí a námahu, jak jsme ve dne v noci pracovali, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž, když jsme vám přinesli Boží evangelium. 10 Vy i Bůh jste svědky, jak jsme se k vám věřícím zbožně, spravedlivě a bezúhonně chovali. 11 Víte přece, že jsme každého z vás jako otec své děti 12 napomínali, povzbuzovali a zapřísahali, abyste vedli život důstojný Boha, který vás povolal do slávy svého království.*

Bratři a sestry, váš způsob života může být lidem kolem vás přirozeným svědectvím o moci a milosti evangelia. Jakou milostí nás Bůh zahrnul, když nás povolal za spolupracovníky na díle evangelia! (1K 3,9) Milovaní svatí, máte příležitost svým životem svědčit o pravdivosti evangelia. Můžete být pomocí druhým lidem rozumět evangeliu vaší věrností Kristu, vaší radostí způsobenou Duchem svatým, když stojíte vírou na zaslíbení smíření s Bohem na základě Kristovy oběti, a ne vašich skutků i uprostřed zkoušek, kterým čelíte. Dokonce i zápasy, které vedete o věrnost Kristu, i vaše selhání následované pokáním a obnovenou důvěrou Pánu, jsou nesmazatelným a nenahraditelným svědectvím Boží lásky v životě člověka pro lidi kolem vás. Náš nebeský Otec je tak dobrý! Jestliže proměněný život obráceného Pavla, Silase a Timotea mohl být a byl svědectvím o Boží lásce a moci, a vy jste zachráněni stejným evangeliem jako oni, pak bude a je i váš život takovým svědectvím lidem.

IV. UPROSTŘED TÍSNĚ

Viděli jsme tedy tři nutné podmínky, které musí nastat, aby člověk měl jistotu o svém spasení: slyšení Božího slova, evangelia, moc Ducha svatého, která to slovo doprovází a víra v to slovo u posluchačů. Proměňující moc evangelia je dosvědčována proměněným životem toho, kdo zvěstuje. Je tu však ještě jeden nezbytný důkaz o Božím spasitelném díle v srdci člověka. Pojďme jej prozkoumat. Vyvolení je dosvědčováno ovocem víry. Pavel pokračuje ve svém listě:

- *6 A vy jste jednali jako my i Pán, když jste uprostřed mnohé tísně přijali slovo víry v radosti Ducha svatého.*

Tesaloničtí přijali to zvěstované slovo, evangelium. Uvěřili mu a ono jim přineslo radost! Jakou radost? Z čeho pramení ta radost? A jak dlouho taková radost vydrží? Radost, kterou přináší evangelium, je radost ze smíření s Bohem.

- *Ef 5:8 I vy jste kdysi byli tmou, ale nyní vás Pán učinil světlem.*

Dříve tito lidé žili jako Boží nepřátelé a vůbec nebyli užiteční pro Pána. Naopak byli neužiteční, protože nepřinášeli nikomu život. Nikdo od nich nemohl získat nic dobrého pro věčnost. S kým se setkali, tomu byli tmou, protože všechno v jejich životě směřovalo pryč od Boha, a ne k Bohu. Možná byli dny, kdy se radovali ze sluníčka a teplého počasí, ale přitom žili ve tmě a sami byli tmou, protože nemohli sobě ani nikomu kolem sebe posloužit ke spasení. Jaká to ale nyní proměna! Pán je učinil světlem. Tak je to s každým, kdo uvěřil Kristu Ježíši. Dříve byl tmou, ale nyní je světlem. Kde se z víry narodil nový člověk, tam žije víra, láska a naděje. Ale podívejte se do v. 6, za jakých podmínek Tesaloničtí přijali slovo víry, evangelium – ve veliké tísní. To znamená pronásledování pro to slovo. Znamená to utrpení, které přichází do jejich života, protože jsou věrní Kristu. A to se světu nelíbí. To ho dráždí. Vzpomeňte si na Pavlův příklad v Tesalonice ve Skutcích 17. Po tři soboty kázal v synagoze a kázal ve městě. Uvěřili tu židé i pohané, ti, kteří už ctili jediného Boha i modláři. A to brzy vedlo k tomu, že Židé, kteří neuvěřili v Krista, začali závidět Pavlovi a dalším křesťanům, že se k nim připojilo velmi mnoho lidí. Byli naplněni hněvem a závistí (SK 17,5). A tak došlo k drsnému násilí, k pronásledování. Někteří noví křesťané byli vlečeni před představené města. Ještě té noci Pavel a Silas museli odejít z města. Pronásledování mladé,

právě narozené církve v Tesalonice však neustalo s Pavlovým odchodem, ale pokračovalo stále dál, takže i po měsících Pavel píše do Tesaloniky v:

- *1Te 2:14 Nesete podobný úděl jako církve Boží v Kristu Ježíši, které jsou v Judsku. Vytrpěli jste stejné věci od svých vlastních krajanů jako církve v Judsku od židů.*

Jak ale i uprostřed pronásledování, slovy v. 1,6, přijali slovo víry, evangelium? Stejně jako Pavel i Kristus. V radosti ducha svatého. A to je důvod, proč Pavel s jistotou ví, že jsou vyvolení. Radost v životě člověka přichází, když prožívá dobrý čas, když se mu daří. Ale co když přicházejí těžkosti? Radost se přirozeně vytrácí. Dostal jsi z matiky dvě jedničky? Jaká radost, zvlášť když přijdou po řadě daleko slabších známek, že? Ale taková radost obyčejně vydrží jen do té doby, než přijde zase nějaká špatná známka. Hned je po radosti. Podobně je to s radostí, kterou lidé prožívají, když slyší evangelium a přijímají jej tak, jak Pán Ježíš předkládá v jednom ze svých podobenství v Mt 13. Je to podobenství o rozsévači, semenu a čtyřech druzích půdy, do kterých semeno zapadne. Jsou lidé, kteří když slovo evangelia slyší s radostí je přijímají.

- *Mt 13:20-21 U koho bylo zaseto na skalnatou půdu, to je ten, kdo slyší slovo a hned je s radostí přijímá;*

Ale tento druh radosti není stálý, brzy odchází. Ježíš pokračuje:

- *21 ale nezakořenilo v něm a je nestálý: když přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo, hned odpadá.*

Pro tíseň nebo pronásledování lidé radost z evangelia ztrácejí a odpadají. To slovo v nich nezakořenilo. Ale v tesalonických křesťanech radost ze smíření s Bohem, radost z odpuštění hříchů, radost ze společenství s Kristem, radost z nového života s Bohem, trvá i uprostřed pronásledování, uprostřed tísně. Tíseň, pronásledování, těžkosti, trápení – nic z toho pravou víru nezničí. Proto Pavel ví, že jsou vyvolení. Ovoce víry v jejich životě trvá i v tísní. V pronásledování. V souženích. To je dílo Ducha svatého v životě člověka. Takovou radost nemůže způsobit falešné tzv. evangelium prosperity, zdraví, štěstí, bohatství. Nemůže ji způsobit ani pouhý zármutek nad hříchem podle světa. Trvalou radost přináší jen víra v evangelium Ježíše Krista.

Závěr

Jak tedy může přijít do života člověka, kterému vydáváme svědectví, slovo evangelia v moci Ducha svatého a v přesvědčivé plnosti?

Viděli jsme dvě věci:

1. Musí to být pravda. Naše zvěst musí být pravda Božího slova, ne naše myšlenky, domněnky a pocity. Lidská moudrost nemá moc spasit. To dokáže jen pravda Božího slova.

Znamená to, že bez pravdivé zvěsti nikdo neuvěří? Ano, bez pravdy Božího slova nikdo nemůže uvěřit Bohu a být zachráněn pro věčnost. Může věřit falešnému evangeliu, ale to nemá moc ho zachránit od odsouzení pro jeho hříchy.

2. Druhá věc, kterou jsme viděli je, že pravda evangelia musí být dosvědčována pravdivým životem toho, kdo to slovo přináší, kdo ho zvěstuje.

Znamená to, že bez naší věrnosti, když mi budeme nevěrní, tak nikdo neuvěří? Ne, Pán Bůh není na nás závislý. Ale je pravda, že On si vybral tuto cestu – jeho církve bude svědčit dalším lidem také svým životem.

A nakonec zde máme pomoc, jak poznat Boží vyvolení k věčné spáse v životě člověka, Vyvolení, které nevyhnutelně vede ke chvále, díkůvzdání a vděčnosti Pánu: taková víra se raduje z Krista i uprostřed tísně, úzkostí a soužení.